

Четирийсет и трета глава

Винко Станс тръгва по посока на не много висока сграда в края на площада, на който се приземиха. Дава знак на останалите да го последват. Миро, Драгица и Инко Нитс тръгват след него. Иво Жупан вика:

- Винко, да не отивате в библиотеката?

- Да – спира се Винко Станс. - Да не е затворена?

- Още не съм я отворил – казва Иво Жупан. - Бях тръгнал да пийна нещо.

- Толкова рано? - пита Винко Станс.

- Е, не, не – смее се Иво Жупан. - Нещо ободряващо. Няма ли да дойдете с мен. Аз черпя.

- Вие сте си същите вече десет века – казва Винко Станс. - Сутрин никак не бързате да работите.

- Работата няма да избяга – вдига рамене Иво Жупан. - За къде да бързаме?

- Ние бързаме – натъртва Винко Станс. - Ще пиеш нещо от автомата в библиотеката.

- Там има само изкуствени напитки – Иво Жупан прави недоволна физиономия. - Друго е натурална конджигра. Хайде де, няма да се забавим много. Аз черпя.

- Добре – съгласява се Винко Станс. - Ще прием по една конджигра. Но само по една, защото бързаме.

Запътват се в обратна посока към другия край на площада, където се вижда малък парк с огромни вековни дървета с листа, подобни на папрат.

- Този парк е от десет века – обяснява Иво Жупан. - Някои от дърветата са посадени още от нашите предци. На Алтре Мунс дърветата живеят по няколко хиляди години, така че тези, макар и да не са в първа младост, са все още

не много стари.

В центъра на парка има голямо изкуствено езеро и на един остров в него се виждат различни малки постройки. Иво Жупан ги повежда към една от тях. Миро се опитва да прочете надписите над входа, но не успява да схване нищо. Все пак му се набива в очи думата „конджигра“.

- Какво е „конджигра“? - пита Миро.

- Това е нещо като кафе по функция, но е съвсем различно на вкус – отговаря Винко Станс. - Прави се от корените на местно растение. Много от хората са се пристрастили към него и не могат да изкарат и един ден, без да пият конджигра.

- Да не е наркотик? - подозрително поглежда Драгица.

- Не упойващо, а обратно, действа като кафе – продължава обясненията си Винко Станс. - Съдържа „конджигретвар“, най-вероятно кофеин или нещо подобно. Ако човек, който не е привикнал, изпие няколко конджигри, може да се разтрепери и да не спи цяла нощ. Иначе няма много силно действие. Наши учени се опитваха да докажат вредното му действие, но предизвикаха едва ли не бунт, защото векове наред всички са пиели конджигра, включително децата, и никой не е умрял от това.

- Ти май също си падаш по конджигра – ехидно казва Драгица.

- И ти пиеше много конджигра – връща ѝ го Винко Станс.

- Я стига си се занасял! - срязва го Драгица.

Винко Станс само вдига рамене и влиза в заведението. В него има много маси, а почти всички са заети.

- Какво правят тези хора?! - възкликва Миро. - Не е ли работно време.

- В Ноумист е така – пренебрежително казва Инко Нитс. - Древни навици. Никой не бърза за работа. В Лонгадом не е така.

- Ами какво да ви прави човек – намесва се Иво Жупан, - не знаете да живеете. Само работа, работа и работа. Откакто влечугите ви разбъзикаха, станяхте едни... Само работите. Не знаете да се веселите, не знаете какво е почивка. Какво ще стане с вас, не знам.

- Не забравяй, че ние ви защитихме от влечугите – дръпва се Инко Нитс. - Иначе и вас щяха да ви „разбъзикат“!

- Много сме ви благодарни за това – усмихва се Иво Жупан. - Но не трябваше да пазите само нас.

- Това е друг въпрос – намесва се Винко Станс. - Управата беше за смяна.

- Брат ми е прав – въздъхва Инко Нитс. - Всичките бяха обратни.

- Какво прави Монти? - пита Иво Жупан. - Отдавна не съм го виждал.

- На Земята се е скатал – казва Винко Станс. - Не можем да го открием.

- Ами сигурно има защо да се крие – клати глава Иво Жупан. - И аз да бях на негово място, нямаше да бързам да се връщам.

- Той избяга при влечугите! - отсече Винко Станс. - Трябва да отговаря за тези свои действия. Освен това, на Земята участва във война, а нямаше право да се намесва.

- Стига бе! - дръпва се Иво Жупан. - Война? Че има ли още войни?

- На Земята са си още доста примитивни – казва Винко Станс. - Дай им само повод, и почват да се бият. И

все по-гадни оръжия използват. Включително разпадни.

- Разпадни оръжия? Те наистина са луди! - вика Иво Жупан.

- Абе нали сте същите! - махва с ръка Инко Нитс.

- Може да сме същите, ама не сме тръгнали войни да правим! - не се съгласява Иво Жупан.

Сядат на една маса и веднага при тях идва млада сервитьорка.

- Дай на всички по една конджигра – поръчва Иво Жупан, - и по един сок от елгра.

- Какво е елгра? - пита Драгица.

- Сочен плод – обяснява Винко Станс. - На Земята няма такива плодове, но най-близкото сравнение ще бъде нещо смесено между портокал и кайсия.

Сервитьорката се връща с пет големи димящи чаши и още пет високи прозрачни чаши със съдържание със зеленикаво оранжев цвят.

Иво Жупан помирисва своята конджигра и въздъхва дълбоко от удоволствие.

- Това е истинска конджигра! - възкликва Иво Жупан. - Онази от автомата в библиотеката си е направо помя.

Миро и Драгица внимателно помирисват ароматната пара, която се издига над чашите с конджигра.

- Не мирише зле – констатира Драгица.

- Ще ти хареса – казва Винко Станс, - понякога пиеше и по десет конджигри на ден.

- Казах ти да не се занасяш! - дръпва се Драгица.

- Добре, добре – вдига рамене Винко Станс.

- Става за пиене – мляска Миро. - И сока не е лош.

- То пък конджиграта ако не ставаше за пиене, какво остава? - недоволства Иво Жупан от неутралната оценка на Миро.

- Ами наистина, какво остава? - пита Миро.

- Житно питие – казва Винко Станс. - Само че Иво си го пийва вечер.

- Житно питие? - пита Миро.

- Силен алкохол – обяснява Винко Станс. - Доста по-силен от вашите питиета.

- Така ли? - чуди се Миро. - Че как може да се пие?

- Не може – казва Винко Станс. - Обаче в Ноумист го пият.

- Ти все искаш да ни жегнеш с нещо – казва Иво Жупан. - Житното питие е най-доброто на целия Алтре Мунс. Тук идват да го купуват и търговци на влечугите. Те много го харесват.

- Харесвали го! - махва с ръка Винко Станс.

- А защо не? - пита Иво Жупан. - То им замества нуждата от изсмукване на жизнени сили. Това е решението на твоя проблем. Само че ти обърка всички времеви линии, за да намериш решение. И намери ли го?

- Още не – колебливо отговаря Винко Станс.

- Виждаш ли? - настъпва Иво Жупан. - Трябваше просто да им продаваме житно питие и щяхме да си спестим цялата тази каша, от която няма измъкване.

- Има измъкване – казва твърдо Винко Станс. - И затова по-бързо си пийте конджиграта и да вървим в библиотеката.

